

Айзък Азимов

На победителя

Не се виждам често с моя приятел Джордж, но когато го срещна, вече по навик го питам за малкото дяволче, което той можел да призовава.

– Един плешив и застарял писател на научна фантастика – ми казва той – твърди, че всяка по-напреднала технология изглежда като магия. И все пак моят малък приятел Азazel не е извънземна странност, а истинско двусантиметрово дяволче, което може да прави изумителни неща. А ти как си разбрал за него?

– Като те слушам.

Джордж неодобрително изкриви лице и каза язвително:

– Аз никога не говоря за Азazel.

– Освен когато говориш – парирах го аз. – Какво прави той напоследък?

Джордж пое дълбоко въздух някъде отдалеч, почти откъм пръстите на краката си и въздъхна, зареждайки с дъх на бира непредизвикващата го с нищо атмосфера.

– Ето – каза той, – ти докосна насъбраната горчилка в мен. Моят млад приятел Теофилъс се оказа недостоен за нашите усилия, моите и на Азazel, макар че ние му желяехме доброто.

Той надигна халбата с бира и след това продължи.

Приятелят ми Теофилъс – започна Джордж, – когато ти никога не си срещал, защото той се движи в много по-висши кръгове от тези, които ти често посещаваш, е изискан млад мъж, голям почитател на грациозните линии и божествената походка на младите жени – нещо, срещу което аз, за щастие, съм имунизиран. На Теофилъс му липсват качества, които да възбудят взаимност и у жените.

Теофилъс ми казваше:

– Не мога да разбера това, Джордж. Достатъчно съм умен, умея чудесно да водя разговор, забавен съм, внимателен, доста привлекателен...

– Да – отговарях му аз, – твоите очи, нос, брадичка и уста са на обичайните им места и в обичайния им брой. Аз бих спрял дотук.

– ...и невероятно умел в теорията на любовта, макар че в действителност не съм имал много шансове да я приложа на практика. Изглежда съм неспособен да привличам вниманието на тези възхитителни създания. Погледни, те са навсякъде около нас, а нито една не прави и най-малък опит да се запознае с мен, въпреки че на лицето ми е изписано

най-гениалното ми изражение.

Сърцето ме болеше за него. Познавах го от бебе, когато, доколкото си спомням, веднъж по молба на майка му, която току-що го беше накармила, го взех на ръце, докато тя си оправи роклята. Такива моменти сплотяват хората.

– Би ли се чувствал по-щастлив, скъпи приятелю, ако наистина привличаш вниманието? – попитах аз.

– Би било рай за мен – простичко отговори той.

Бих ли могъл да му откажа рая? Поставих въпроса на Азazel, който както обикновено се намуси.

– Не можеш ли да ми поискаш диамант? Бих могъл да ти направя полускъпоценен камък от вода, като пренаредя атомите в малко въгленче. Но някой да привлича жените? Как да го направя?

– Не можеш ли да пренаредиш някои атоми в него? – казах аз, опитвайки се да бъда полезен. – Искam да направя нещо за него, дори само от уважение към хранителните съоръжения на майка му, които вдъхваха страхопочитание.

– Добре, нека помисля. Човешките същества – каза Азazel – отделят феромони. Разбира се, с вашата съвременна мания да се къпете толкова често и да се поливате с изкуствени миризми вие едва ли сте наясно с естествения начин за вдъхване на чувства. Аз сигурно ще мога да пренаредя биохимичния грим на твоя приятел така, че да предизвикам отделянето на свръхколичества ефективни феромони, когато образът на някой от тромавите женски представители на вашия отблъскващ вид се запечата върху неговата ретина.

– Искаш да кажеш, че той ще вони?

– Съвсем не. Това едва ли ще бъде усещано като миризма, но ще има въздействие върху женския индивид, изразено в смътно и атавистично желание да се доближи и да се усмихва. Жената вероятно ще бъде стимулирана да отделя ответни феромони и предполагам, че всичко, което ще последва, ще бъде автоматично.

– Точно това е необходимо – съгласих се аз, – тъй като съм сигурен, че младият Теофилъс ще се представи добре. Той е изявен и амбициозен младеж.

Че лечението на Азazel е ефикасно, установих при следващата си среща с Теофилъс. Това стана в едно открито кафене.

Минаха мигове преди да го зърна, тъй като първоначално вниманието ми беше привлечено от група млади жени, разположени в кръгова симетрия. За щастие, откакто достигнах възрастта на дискретност за

годините си, младите жени не ме безпокоят, но беше лято и те, всички до една, бяха облечени с пресметливо оскъдно облекло, което аз – както подхожда на дискретен мъж – дискретно изучавах.

Едва след няколко минути, през които, спомням си, изучавах сила на напрежението и опъна около едно копче, държащо една блузка затворена, и се чудех дали..., но това няма нищо общо с темата. Едва след няколко крачки забелязах, че не друг, а Теофилъс, който се намираше в средата на кръга, е центърът на вниманието на тези знойни жени. Без съмнение следобедната жегга засилваше неговата феромонична потентност.

Аз си проправих път през кръга от женственост с бащински усмивки и намигвания и с безкористни потупвания по рамото и седнах на един стол до Теофилъс, стол, който едно обаятелно момиче ми освободи с нацупена муцунка.

– Теофилъс, мой млади приятелю – възкликнах аз – това е очарователна и вдъхновяваща гледка.

Едва тогава забелязах, че на лицето му е застинала лека гримаса на непреодолима тъга.

– Какво има? – попитах загрижено.

Той промълви с неподвижни устни толкова тихо, че едва го чувах.

– За бога, изведи ме отук.

Аз, разбира се, съм мъж с безгранични възможности. Трябваше ми само миг, за да стана и да кажа:

– Дами, моят млад приятел, в резултат на съществена биологична нужда, трябва да посети мъжката тоалетна. Ако всички вие останете по местата си, той ще се върне веднага.

Влязохме в малкия ресторант и излязохме през задната врата. Една от младите дами, чиито бицепси се издуваха по най-непривлекателен начин и която имаше още по-непривлекателния навик да проявява подозрителност, си бе проправила път отстрани до задния вход на ресторанта, но ние я съзряхме навреме и успяхме да се метнем в едно такси. Тя ни преследва с ужасяваща бързина цели две пресечки.

На безопасно място в стаята на Теофилъс аз попитах:

– Съвършено ясно е, Теофилъс, че си открил тайната на привличането на млади жени. Това ли е раят, за който копнееше?

– Не бих казал – отвърна Теофилъс, като постепенно се отпускате пред кондиционера. – Те се защитават една друга. Не знам как се случва така, но преди известно време изведнъж открих, че странни млади жени ме доближават и питат дали не сме се срещали в Атлантик сити. Никога

през живота си – добави той с възмущение – не съм бил в Атлантисити.

Веднага след като отрека този факт, се доближава друга и ми съобщава, че току-що съм изпуснал носната си кърпа и тя би желала да ми я върне, а след това се появява трета и казва: „Би ли искал да постъпиш в киното, миличко?“

– Единственото, което трябва да направиш, е да избереш една от тях – посъветвах го аз. – Аз бих предпочел онази, която ти предлага да те вкара в киното. Това е лек живот и ще бъдеш заобиколен от нежни начинаещи артистки.

– Но аз не мога да избира нито една от тях. Те се дебнат като соколи. Щом им се стори, че проявявам внимание към някоя, останалите се спускат върху нея и започват да я скубят и да я изтласкват навън. Аз пак съм си без жена, както съм бил винаги, но поне не бях принуден да ги гледам как си повдигат бюстовете пред мен.

Въздъгнах съчувствено и казах:

– Защо не организираш турнир за елиминиране? Когато си заобиколен от дами, както беше преди малко, им кажи: „Мили мои, дълбоко ме вълнува всяка от вас. Ето защо ще ви помоля да се наредите в редица по азбучен ред, така че всяка да може да ме целуне, когато ѝ дойде редът. Онази, която стори това с най-изискана страст, ще бъде моя гостенка през нощта“. Най-лошото, което може да ти се случи, е да получиш цял куп нетърпеливи целувки.

– Х-м-м – отрони Теофилъс. – Защо пък не? Плячката принадлежи на победителя, а аз бих се радвал да бъда плячка на подходящ победител.

Той облиза устните си, присви ги като за целувка и изпрати няколко за проба във въздуха.

– Мисля, че бих се справил. Сигурно ще е по-малко уморително, ако накарам всички да си държат ръцете зад гърба, докато ме целуват?

– Общо взето, не мисля така, Теофилъс, приятелю мой – отвърнах аз. – Ти трябва да положиш малко усилия. Предполагам, че в случая подходящото правило би било „Пипането не е забранено“.

– Може би си прав – съгласи се тутакси Теофилъс. Той никога не е бил от хората, отстояващи мнението си, когато му предлага съвет човек с огромен опит, който може да си спомни безброй подобни случки.

Точно по същото време трябваше да напусна града по работа и едва след около месец отново срещнах Теофилъс. Беше в един супермаркет, той тикаше количка, препълнена с продукти. Изразът на лицето му ме

порази. С поглед на преследван дивеч той се оглеждаше на всички страни.

Аз се приближих и той се сниши с приглушен вик. След това ме позна и въздъхна:

– Слава богу, уплаших се да не си жена.

– Все още ли този проблем? – гневно тръснах глава аз. – Значи не си провел турнир за елиминиране?

– Опитах се. Там е проблемът.

– Какво стана?

– Ами? – Той отново се озърна, след това се придвижи настрани, за да надникне към един от рафтовете. Доволен, че хоризонтът е ясен, той ми заговори тихо и забързано като човек, който знае, че е необходима дискретност и че времето е ограничено.

– Организирах го – започна той. – Накарах всички да попълнят молби с данни за точната възраст, марката на водата за уста, която използват, препоръки – както си му е редът, и тогава определих датата. Подготвих турнира да се състои в Голямата бална зала на хотел „Уолдорф Астория“, осигурих огромно количество мехлем за устни, услугите на професионален масажист плюс бутилка с кислород, който да ме поддържа във форма. В деня преди турнира обаче в апартамента ми се появи мъж.

Казах мъж, но пред смаяния ми поглед той приличаше на оживяла камара тухли. Беше около два метра висок и метър и половина широк, а юмруците му приличаха на парни чукове. Той се ухили, разкривайки कुчешките си зъби и каза:

– Сър, моята сестра е една от онези, които ще се състезават в утрешния турнир.

– Колко ми е драго да чужа това – отговорих аз, като държах диалогът да продължи на приятелски основа.

– Моята малка сестричка – каза той – нежен цвят на грубо родословно дърво. Тя е радостта за очите на тримата ми братя и мен и нито един от нас не би могъл да понесе мисълта тя да претърпи разочарование.

– Братята ви на вас ли приличат, сър? – осведомих се аз.

– Съвсем не – каза той, преизпълнен с тъга. – В резултат на прекарана детска болест аз съм недорасъл и съсухрен. Моите братя обаче имат хубави мъжки фигури и са толкова високи. – Той вдигна ръка, за да покаже някъде към 2,40 метра.

– Сигурен съм – казах пламенно, – че вашата очарователна

сестричка ще има отличен шанс.

– Безкрайно се радвам да чуя това. Всъщност, предполагам за компенсация на моята недостойна физика, аз съм надарен с ясновидство и съм сигурен, че малката ми сестричка ще спечели състезанието. По необяснима причина – продължи той – малката ми сестричка съвсем по хлапашки е увлечена по вашата персона и моите братя и аз бихме се почувствали по-низши същества и от кучета, ако тя се разочарова. И ако ние бихме...

Той се ухили дори още по-озъбено отколкото преди и бавно изпука с пръстите на дясната си ръка – един по един, издавайки звук, сякаш се троши бедрена кост. Никога не съм чувал звук от трошене на бедрена кост, но внезапен прилив на шесто чувство ми подсказа, че звукът е точно такъв.

– Имам чувството, че вие може би сте прав, сър. Имате ли снимка на госпожицата за препоръка?

– Случайно наистина – каза той, – но имам.

Той извади една снимка в рамка и, трябва да си призная, за миг сърцето ми като че ли спря да бие. Не виждах как сестричката би могла да спечели състезанието.

И все пак човек сигурно има нещо като шесто чувство, защото въпреки възраженията срещу нея младата дама спечели безспорна победа. За малко да се стигне до истински бунт, когато този факт бе обявен, но самата победителка разчисти помещението с вълшебна скорост и оттогава ние за нещастие – или по-скоро за щастие – сме неразделни. Ето я там, на шанда за месо. Тя страхотно обича месо – понякога дори и готвено.

Съзрях въпросната мома и разпознах в нея онази, която ни беше преследвала с таксито цели две пресечки. Няма що – решителна млада дама. Възхищавах се на играещите ѝ бицепси, на здравия ѝ храносмилателен тракт и на изпъкналите хълмове на черепната кост под веждите.

– Знаеш ли Теофилъс – казах аз, – дали не е възможно да се намали твоята привлекателност за жените до предишното ѝ незначително равнище?

Теофилъс въздъхна.

– Няма да съм в безопасност. Моята годеница и щедро скроените ѝ братя вероятно ще интерпретират погрешно нейната загуба на интерес. Освен това има и компенсации. Аз мога например да се разхождам по която и да е улица, през който и да е час на нощта, без значение колко опасно е това, и да се чувствам напълно спокоен, ако тя е с мен. И най-

несговорчивият полицай прелива от любезност, ако тя случайно му се намръщи. А толкова е изобретателна в любовните си прояви. Не, Джордж аз приемам съдбата си. На 15-и идния месец ние ще се оженим и тя ще ме пренесе през прага на новия дом, който нейните братя ни подариха. Те са натрупали богатство от пресоване на коли за желязо, нали разбираш, понеже са нискочели, те работят с ръцете си. Понякога аз копнея...

Очите му неволно зашариха по женствените форми на хубавичка млада блондинка, която вървеше по пътеката насреща му. Тя случайно погледна към него и през тялото ѝ сякаш премина тръпка.

– Моля да ме извините – свенливо изчурулика тя, – но не сме ли се срещали наскоро в една турска баня?

Докато произнасяше това се чу шум от тежки стъпки зад нас и разговорът ни бе прекъснат от разгневен баритон.

– Теофилъс, миличък, досажда ли ти тази флъорца?

Кумирът на любовта на Теофилъс със склучени вежди в страховита гримаса връхлетя върху младата дама, която се сви от ужас.

Аз начаса се вклиних между двете жени – със значителен риск за себе си, разбира се, но е добре известно, че съм храбър като лъв. Аз казах:

– Това сладко дете е моя племенница, мадам. Тя ме е забелязала отдалеч и се е забързала, за да запечата чиста целувка върху челото ми. Че това я е довело в посоката на вашия скъп Теофилъс, е пълно, но неизбежно съвпадение.

– О, така ли? – каза тя с тон, напълно лишен от човечност, която бих желал да открия. – В такъв случай, хайде да ви няма. И двамата. Веднага.

Усетих, че е най-разумно да постъпим точно така. Хванах под ръка младата дама и си тръгнахме, оставяйки Теофилъс на съдбата му.

– О, сър – каза младата дама, – постъпихте страшно храбро и находчиво. Ако не бяхте ми се притекли на помощ, нямаше да се отърва без рани и контузии.

– Което би било срамно – отвърнах аз галантно. – Тяло като вашето определено не е създадено да бъде наранявано или контузвано. Споменахте нещо за турска баня. Нека потърсим някоя заедно. В моя апартамент има една, – е, ако не е турска, то поне американска, което в крайна сметка е едно и също.

След всичко, на победителя?

КРАЙ

© 1982 Айзък Азимов
© 1993 Мая Савова, превод от английски

Isaac Asimov
To the Victor, 1982

Набиране на текста: Светослав Иванов, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2081>]